

Kedves Barátaink!

Ezen a szolgálaton itt, a Konferenciahelyen,
felbukkanó macskákról szeretnénk mesélni,
mert nem biztos, hogy mindenki találkozott már mindannyiukkal.

Csaba urat szinte biztosan mindenki ismeri.
Ő az a cirmos cica, aki nagyon barátkozós, mindenkihez odamegy, és szívesen
hagyja magát simogatni.

Amúgy meg az egész területet bejárja, mert ő a főnök.
Ha idegen macskát vesz észre, akkor azonnal tudatja vele,
hogy a Konferenciahely az ő fennhatósága alá tartozik.

Cukibogyónak a konferenciahely egyik lakásában van az otthona.
Ott kap enni, és csak egészségügyi sétákat és vadászportyákat tesz a területen.
Neki nem olyan fontos az épületek közötti rész,
ezért Csaba úrral csak néha kapnak össze,
mert mindketten tudják, hogy kinek hol a helye.
Egyébként meg Cukibogyónak igen jó dolga van,
mert a családja sokat törődik vele.

Kókuszgolyó a lakótelepen lakik, de sokszor lehet vele találkozni,
mert a Konferenciahely területén szokott járőrözni.

A lakótelepről néha átruccan még Masni és Karamell is,
de ők csak alkalmi látogatónak számítanak,
mert a vadászterületük inkább a falú felé húzódik.

És van még Sekhem.
Vele valószínűleg még nem találkoztatok, pedig ő is itt él.

Nem is nagyon tudnánk leírni a kinézetét,
mert nagyon rejtőzködő életet él,
és inkább csak a szemünk sarkából vehetjük észre.
Ezért lehet, hogy valaki fehérnek látja,
más meg úgy emlékszik, hogy fekete.

Sekhem kerüli az emberi társaságot.
Sőt még a macskák társaságát is.

Ő inkább olyan láthatatlan védőangyala, azaz védőmacskája, a Konferenciahelynek.

Mindenfelé szeret kóborolni, mert minden érdekli.

Az ő tegnapi éjszakájáról szeretnénk beszámolni nektek.

Sekhem észrevette tegnap, hogy megérkeztünk ide.

Ezért elhatározta, hogy jobban utánajár, hogy kik jöttek, és miért jöttek ide.

Már amikor az első emberek megérkeztek, feléledt benne egyfajta kíváncsiság.

Valami nagyon vonzotta, de nem tudta megmondani mi az.

Mintha szaga lenne, de nem érezhető az orrával.

Hallotta is a hívást, de nem a fülével.

Talán még látta is, de csak annyit tudott róla, hogy fényességes.

Ennek akart utánajárni.

Ezért este 11 óra után, amikor már mindenki aludt,

az A épület résnyire nyitva hagyott ajtaján keresztül bejött az épületbe.

Az öltözködő részből gyorsan tova inalt,

mert a lábbelik olyan szagot árasztottak,

hogy az minden valamire való macska orrát kifacsarja.

A folyosón nem látott semmi izgalmasat.

Hallott vizcsobogást, de szomjas nem volt.

Így végül inkább az emelet felé vette az irányt.

Amikor felért a lépcsőn szembe találta magát az A101-es szobával

Résnyire nyitva volt az ajtaja.

Bedugta a fejét, majd be is lépett.

Egy nagy szobában találta magát.

A legközelebbi ágyon valaki horkolt.

Sekhem csodálkozott, hogy hogy bírnak a többiek aludni, amikor valaki ennyire fújja a kását.

Ő biztosan megkarmolná az orrát, hogy elhallgattassa.

Nyugodtan és éberén csak a csendben lehet aludni – ezt minden macska tudja.

De ezek mégsem macskák, hanem csak emberek.

Úgy látszik az emberek szeretik a bűdöset és a zajt is.

Az A102-ben nézett körül ez után.

Itt volt néhány izgalmas ruhadarab és gyerek is a földön,
de egyik sem volt elég puha, hogy belevackolja magát,
és nem ezek voltak az ellenállhatatlan vonzásnak a forrásai.

Az A103-ban szagnyomot hagyott egy prios kockák bőröndön,
hogy csak legyenek tisztában azzal, hogy itt járt.

Az A104 sem lett a kedvence.

Olyan parfümszag töltötte be a helyiséget,
hogy itt aztán hiába is hagyott volna szagnyomot.
Még a legjobb szaglászú kandúr sem tudta volna megérezni.

Az A105-ben az vette észre, hogy össze vannak tolva az ágyak.
Be vannak fedve pokróccal, és a pokrocok alatt – szag alapján –
legalább 8 lány fecseg.
De annyira, hogy amikor Sekmet bekukkantott a pokrocok alá,
észre sem vették.

Az A106-ban nem volt senki.

Az A108 nagyon nagy volt, és kongott az ürességtől,
nem volt benne semmi.

Utána a mosdók következtek, de mivel nem volt szomszár, ezek nem érdekelték.

Nagyjából visszaért oda, ahonnan indult,
és ekkor észrevette!

Egy kétszárnyú ajtót látott, ami csukva volt.

Kíváncsian szaglászni kezdte, amitől az ajtó résnyire kitérült.
Pont be tudott rajta menni.
Amint beért tudta, hogy innen jön az a vonzóerő, ami őt idehívta.

Egyik oldalon egy csukott ajtót látott – semmi izgalom.
Szemben pedig egy nagy szobát,
közepén egy kör alakú asztallal,
hátra a falon pedig egy nagy szőnyeggel.

Ezek az emberek tényleg balgák – állapította meg ismét Sekhem.
Hát, hogy lehet egy ilyen vastag és puha szőnyeget a falra akasztani,
amikor heverészni is lebzselni lehetne rajta.
Hát ezeknek az embereknek tényleg nincs sok eszük. – állapította meg,
majd tovább fordult.

Ekkor megdöbbsent.
Egy nyitva lévő kétszárnyú ajtót látott.
Odabent, hogy mi volt, azt nem tudta megállapítani, mert olyan erős fény
áramlott ki a helyiségből.
És ami igazán megdöbbsentette az az volt, hogy egy rokonából jött a világosság.

A távoli rokon kicsit nagyobb volt nála úgy... 100-szor nagyobb,
de azért mégis macska.
Két első mancsát előretéve feküdt, és a távolba meredt.
Olyan nagy volt, hogy az egész ajtónyílást betöltötte.

Sekhem próbált vele szóba elegyedni.
Először lazán:

- Szeva haver! Látom nagyon figyazol a távolba. Mit vizslatsz?

Semmi válasz.

Most udvariasan próbálkozott.

- Tisztel Kand Úr! – azért próbált vicces is maradni. –
Akarom mondani Oroszlán úr!
Még szerencse, hogy tudok oroszlanul! (ha-ha-ha)
Örülök, hogy megismerhetem.
Megmutatná esetleg, hogy mit őriz ilyen szikla-szilárd elszántsággal.

Semmi válasz.

Még sokféleképpen próbálkozott, de nem kapott választ.

Úgy döntött, hogy ha nem megy szép szóval, akkor majd erővel.
Egészen a bezárt ajtóig hátrált, majd teljes erejéből futni kezdett,
neki az oroszlanak,
hogy majd egy kicsit arrébb taszítja,
és akkor az így keletkezett résen be tud surranni.

Legnagyobb döbbenettel azt vette észre, hogy az oroszlan köddé vált.

Nem tűnt el, hanem Sekhem a lendület miatt átfutott rajta!
Csakhogy a túl nagy lendület miatt nem tudott megállni,
és továbbrohantában a túlsó oldalon kiesett az épületből...

Még szerencse, hogy mindig talpra érkeznek a macskák.
Miután összeszedte magát az emeletről való leesés után,
még jobban szeretne volna megtudni, hogy mit őriz a rokon.

Körbekerülte az épületet,
és a bűdös szobán keresztül visszament a fénylő rokonához.

Amikor odaért türelmesen leült és várt.
Egerészéskor szokta így csinálni, mert tudta hogy ez szinte mindig beválik.

Egyszer csak hangot hallott.
Tudta, hogy az oroszlán szól, bár nem látta a száját mozogni.
A fejében, belül hallotta a hangot.

Azt mondta:

- Mit akarsz!
- Sekhem vagyok, és itt élek. Ki vagy te és mit őrzöl?
- A szfinx vagyok és ezt a templomot őrzöm.
- Mi az a templom? – kérdezte Sekhem kíváncsian.
- A csend, a világosság és a nyugalom helye. A templom Isten háza.
- Ki az az Isten?

A szfinx most megmozdította a fejét, és ránézett Sekhemre.
Még el is mosolyodott a véget nem érő kérdések során, majd így válaszolt:

- Isten minden macskák legnagyobbika.
Minden élőlény közül a legerősebb, legnagyobb.
Ő a csend, a világosság.
Ő minden mindenben.

Kis idő után – ami alatt Sekhem elgondolkozott a hallottakon –,
így szólt (halkan és bizonytalanul) a szfinxhez.

- És TE őrzöd Isten házát?
Esetleg elképzelhető volna...
hogy talán én is....
Veled együtt őrizhetném?

- Tudom, hogy sokkal kisebb vagyok,
meg nem is fénylek,
meg nem is vagyok olyan erős, mint te...
de azért az egerek félnek tőlem!
- Hát persze. – válaszolt a magasztos szfinx –
Őrizhetjük együtt a templomot.

Egykor én is pont olyan voltam, mint te.
Én is a rokonommal kezdtem őrizni a templomot,
és sok-sok év alatt váltam azzá, akit most látsz.
Gyere! – fejezte be a magasztos szfinx.

Széthúzta az első lábait, Sekhem pedig odatelepedett közéjük.
Felvette az őrzők posztját,
és elhatározta, hogy ő is addig fogja őrizni a templomot,
amíg el nem jön az a nap,
amikor olyan világos nem lesz az egész világ,
mint Isten háza.

Ámen